

LŐRINCZ RÓBERT

A Dunakeszi Magyarország labdarúgójának 1930-as olaszországi túrája

Vajon gondolta-e Horváth Gyula, a Dunakeszi Magyarország futballcsapatának trénera, hogy ígéretét – miszerint ha fiai megnyerik a KÖLASZ' 1929/30-as első osztályú bajnokságát, a gárda az 1931-es újévet olasz földön köszönti – be kell majd váltania? Nem tudjuk, de az bizonyos, hogy 1930 ősze már az olaszországi túra szervezésével telt a klubnál.

Az alig négy éve, 1926-ban a dunakeszi MÁV Járműjavító sportegyesületeként alakult Magyarország² futballistái meglepő gyorsasággal érték el sikereiket. A zöld-pirosak az amatőr csapatok részére kiírt területi küzdelmek közép-magyarországi bajnokságában³ már az első évben kiharcolták az első osztályba jutást. A következő idényben a gárda megnyerte az amatőr egyesületeknek alapított országos kupaküzdelmet, a Corinthian vándordíjat, majd 1930-ban már a közép-magyarországi régió bajnokaként köszönthette csapatát az egyre növekvő számú dunakeszi szurkolósereg.

A csapat bajnok lett, Horváth Gyula pedig betartotta a szavát. Az edző felvette a kapcsolatot az Olaszországban korábban játékosként, ekkor már trénerként dolgozó Csapkay Károssal⁴, kinek révén a klubvezetés előnyös szerződéseket kötött néhány talján csapattal, a december-januárra tervezett túra idejére. A két ország labdarúgó szövetségeinek engedélyével a Csapkay által dirigált Montevarchi csapata hívta meg a dunakeszieket.

Az 1920-as, 30-as években a magyar futballklubok előszeretettel töltötték a téli holidényt ún. „túrázással”, s ez 1930 decemberében sem történt másképp. A Dunakeszi Magyarországon kívül még tizenkét túracapat készülődött az utazásra, profik és amatőrök egyaránt, legtöbbször olasz földön kövte le mérkőzéseit.

A Magyarország az elsők között, december 22-én, éjjel fél tizenkettőkor kelt útnak a Keleti pályaudvarról. A vonat másnap reggel indult tovább Bécsből az olasz határ felé, s az utazás nem telt eseménytelenül. A csapat kocsijába egy hatalmas lengyel társaság szállt fel, sok fiatal és csinos hölgytággal. A futballisták lelkesedése egyre fokozódott, s hamarosan, a nők kívánságára a fiúk egymás után énekelték a szebbnél-szebb magyar dalokat, melyért sok édesség volt a jutalom. A felzendülő lengyel énekeket a fiúk tapsorkánnal díjazták. A lengyel-magyar barátkozást csak Semmering hófedte hegycsúcsai szakították meg. A dunakeszi futballisták szinte nem tudtak betelni a fenséges látvánnyal. Nem csoda, hiszen alig néhányan láttak közülük eddig hasonló tájat. December 24-én reggelre Velencén, Bolognán, Firenzén keresztül Montevarchiba,

útja célpontjához érkezett a társaság. Szentestére a túraszervező Csapkay Károly (aki már Firenzében várta a csapatot) vendége volt a gárda, ám a kis karácsonyfa mellől a játékosok hamar nyugovóra tértek, hisz másnap már játszaniuk kellett. Méghozzá nem is akármilyen meccsen, hanem a klub történetének első nemzetközi találkozóján!

Az ellenfél az 1902-ben alakult, alsóbb osztályban szereplő montevarchi Aquila csapata volt. A Csapkay dirigálta olasz együttes kitűnő játékkal rukkolt elő, ennek ellenére a Váci SE-től kölcsönkért Zsenter, valamint Bretsch góljaival (az olaszok Lenzialte révén csak 11-esből voltak eredményesek) a Magyarország 2:1-es győzelemmel esett át a tűzkeresztségen.

A Montevarchiban „állomásozó” dunakeszieket a helyiek nagy szeretettel és (az eredmény ismeretében) nagy tisztelettel vették körül. A képeslapot vásároló játékosoktól a kereskedő nem fogadott el pénzt, sőt volt, aki a borbélynál is pontosan annyit kapott vissza apróban, mint amennyit fizetett. A mérkőzés után a csapat színházban járt, s az ott történetekre Horváth tréner így emlékezett vissza: „*Este színházba mentünk, s itt roppant megható ünneplésben volt részünk. Mikor beléptünk, óriási tapsvihar fogadott, majd a zenekar rázendített a Himnuszra, mit az egész közönség állva hallgatott végig. Utána a Szózatot is eljátszották...*”⁵

A következő nap, december 26-án, a csapat autóbusszon második mérkőzésének színhelyére, Sienába utazott. Délelőtt a városházára volt hivatalos a küldöttség, ahol a polgármesterrel az élen meleg fogadtatásban részesítették a dunakeszieket. A csapattal tartó Szirmay főmérnök köszönő szavait Csapkay Károly fordította olaszra.

A délutáni ellenfél, a szintén alsóbb osztályban vitézkedő Robur Siena (mai nevén AC Siena)⁶ együttese volt. A zászlócsere követően a helyi vasutasok nagy doboz cukorkával lepték meg a Magyarország tagjait. A mérkőzés egyoldalú játékot hozott. A csapat kitűnő formát mutatva, a Horváth, Zsenter, Zsíros trió főszerelésével, 4:0-ra verte a közepes erőt képviselő hazaiakat. A sienai közönség zúgó tapsal kérte a dunakeszi balszélsőt, Faint, ördögös cseleinek bemutatására.

A túra harmadik találkozójára december 28-án került sor Perugiában. A Magyarországra az akkor még szintén alsó vonalbeli, de az addigi legnehezebb ellenfél, az AC Perugia várt. A helyi piros-fehér gárda – Giuseppe Chellini olasz kereskedő jóvoltából – a neves profiklub, a Debreceni Bocskay 3500 lírás túllicitálása ellenére, a Magyarországgal kötött szerződést. Perugiába nem kísérte el a csapatot az eddig mindenben segítő, főszervező Csapkay, de pompás helyettesítője akadt az ellenfél szintén magyar edzője, Hermann Imre személyében.

A mérkőzést nagy várakozás előzte meg, szépszámmú közönség töltötte meg a perugiai stadiont. A magyar játékosok zászlót, az olaszok pedig egy-egy nagy doboz perugiai csokoládét ajándékoztak az ellenfélnek. A baráti hangulat azonban itt egy időre megszakadt. A sérülések miatt tartalékos dunakesziek nem tudtak mit kezdeni az olaszok erőszakos játéktílusával. A Perugia, a védelem súlyos hibáját követő, 11.

1 Közép-magyarországi Labdarúgó Alszövetség

2 Ebben az időben Dunakeszin csak az 1924-ben alakult Dunakeszi SE, Alagon pedig az 1914-ben létrejött Alagi SC működött, mint sportegyesület.

3 1926-tól a profi bajnokság két osztályán kívüli csapatok, a különböző régiókat felügyelő alszövetségek amatőr bajnokságaiban indulhattak

4 Csapkay Károly (1894–1966)

5 Nemzeti Sport, 1931. jan. 12. 7-8.

6 A napjainkban az olasz első osztályban szereplő klub 1904-ben alakult. 1908 és 1934 között játszott Robur Siena néven.

percben szerzett góllal megnyerte a találkozót. Ebben a győzelemben azonban a helyi játékosvezető is szerepet vállalt. A legutolsó pillanatban Zsenter fejese az üresen álló kapu felső léccéről pattant vissza, pont Zsíros elé. A magyar csatár senkitől sem zavartatva éppen lövésre készült, amikor megszólalt a bíró sípjá, mely véget vetett a mérkőzésnek.

A találkozó után a csapat visszautazott Montevarchiba, ahol a város pezsgős vacsorán látta vendégül. Másnap reggel a társaság felkerekedett, az úticél Firenze volt. Egy napot töltött itt a csapat, felkeresve a „reneszánsz bölcsőjének” tartott város legtöbb nevezetességét. A játékosokat leginkább a Mediciek híres palotája és a Szent Lőrinc templom szépsége ragadta magával.

A sok sérülés és az egyre növekvő honvágy miatt a túra vezetősége úgy döntött, hogy nem köt le több mérkőzést és hazaindul. A dunakesziek jó játékának azonban gyorsan híre ment (az olasz lapok még a vesztes mérkőzés után is elismerőleg írtak a csapatról), így még a hazafelé tartó vonaton is kézbesítettek nekik sürgönyöket, amelyekben további mérkőzéseket ajánlottak fel. A honvágy azonban győzött! Még Firenzében búcsút vett a társaság a túra önzetlen létrehozójától, Csapkay Károlytól, aki még ide is elkísérte a csapatot.

December 30-a Velence építészeti remekeinek megtekintésével telt, majd a küldöttség Bécsen keresztül Budapest felé vette az irányt. A Magyarország az év utolsó napján, délben érkezett meg a bécsi gyorsrali a Nyugati pályaudvarra. Az egyesület főtitkára már Győrbe elébe utazott az érkezőknek és itt üdvözölte őket. Budapesten számos hozzátartozó és vezetőségi tag várta a játékosokat. A KÖLASZ képviselőjében Vági Kálmán főtitkár köszöntötte a szép sikerrel szereplő együttest. A legnagyobb ünneplés azonban Dunakeszin zajlott. A fellobogózott állomásépület előtt a Magyarország cserkészzenekara, valamint – Lányi Ferenc elnökkel az élen – az egyesület vezetősége várta a hazatérőket.

Az üdvözlő beszédek után, a zenekar kísérete mellett vonult a társaság a Műhelytelep kultúrházába, ahol délután három órakor Lányi Ferenc díszében látta vendégül a csapat tagjait és vezetőit. Lányi üdvözlő szavai után Schiller Jenő a KÖLASZ alelnöke kifejtette, hogy a Dunakeszi Magyarorságot a szövetség az egyik legnagyobb büszkeségének tekinti, mert rajta kívül csupán a szövetség egyetlen csapata tudott külföldön eredményes lenni.

Az elkövetkező majd nyolcvan év alatt ehhez fogható nemzetközi sikereket sajnos már nem tudtak elérni az 1950-es évektől Dunakeszi Vasutas SE néven működő egyesület futballistái. Itthon, a különböző alsóbb osztályokban szereplő, jelenleg a negyedik vonalban küzdő „Magyi” többször is az élvonal küszöbén állt, azonban azt eddig még nem sikerült átlépnie. Az 1930-as olasz túra eseményei mindenesetre arany betűkkel íródhatnak bele az idén fennállásának 82. évét ünneplő egyesület emlékkönyvébe.

A túra során lejátszott mérkőzések rövid jegyzőkönyvei:

1930. december 25. (csütörtök), Montevarchi
Montevarchi Aquila - Dunakeszi Magyarország 1:2 (0:2)
G.: Lenzialte (11-esből) ill. Zsenter, Bretsch

1930. december 26. (péntek), Siena
Robur Siena - Dunakeszi Magyarország 0:4 (0:4)

1930. december 28. (vasárnap), Perugia
AC Perugia - Dunakeszi Magyarország 1:0 (0:0)

*A képen: Közös fotó a Montevarchi csapatával.
(Jobbra, keresztcsíkos mezben a Magyarország labdarúgói)*

Felhasznált források:

Nemzeti Sport, 1931. jan. 4., jan. 12.

Sporthírlap, 1930. dec. 27., 1931. jan. 1.

Dunakeszi Vasutas sport öt évtizede. Dunakeszi, 1975.

